

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ ΜΑΣ

πρωτοβουλία από το
Αντιεξουσιαστικό Στέκι Παντείου

αμφιθεάτρου, αύριο θα είναι τα αφεντικά σε μία εταιρεία (που θα εκμεταλλεύονται ανθρώπους εδώ ή στον «τρίτο κόσμο»), θα είναι οι πολιτικοί που μέσα στο κοινοβούλιο θα αποφασίζουν για εμάς, θα συνεχίζουν να δολοφονούν ανθρώπους στα σύνορα ή στις «ανθρωπιστικές επεμβάσεις» τους, θα συνεχίζουν να στηρίζουν τη θέση ηγεμονίας τους καταρρακώνοντας κάθε έννοια ζωής και ελευθερίας. Ήδη, οι περισσότεροι από δαύτους έχουν μία έτοιμη θεσούλα σε επιχειρήσεις, κομματικά γραφεία, στο δημόσιο, και τώρα προσπαθούν να μας πουλήσουν «ενδιαφέρον» και για εμάς.

Απέναντι σε όλα αυτά, εμείς αποφασίζουμε να ακολουθήσουμε τον δρόμο της αντίστασης και της αξιοπρέπειας. Καλούμε σε εκλογική απεργία και προτάσσουμε την αυτοοργάνωση των αναγκών και των επιθυμιών μας.

Η εκλογική απεργία αποτελεί μια πρώτη πράξη αντίστασης στον υπάρχον σύστημα, είτε εκφράζεται με το άκυρο, είτε την αποχή. Αυτοοργάνωση των ζώων μας σημαίνει συνεχή και από κοινού δράση για να πραγματώσουμε τα όνειρά μας. Σημαίνει σεβασμός στον άλλο, συνδιαμόρφωση, αλληλεγγύη, αλληλοκατανόηση και σύνθεση, μέσα από την άμεση επικοινωνία και συνεύρεση. Χωρίς ιεραρχίες, χωρίς «αυθεντίες» και «ειδικούς», χωρίς αρχηγούς. Εδώ, η εμπειρία είναι αυτή που μετράει, και ο αγώνας για έναν κόσμο ελεύθερο, όπου όλοι οι άνθρωποι θα ζουν και δε θα επιβιώνουν. Και σίγουρα, η αντίσταση στον «μικρόκοσμο» του πανεπιστημίου αποτελεί ένα πρώτο βήμα.

Η μπροσούρα «Ενάντια στις φοιτητικές εκλογές» ολοκληρώθηκε και κυκλοφόρησε τον Ιανουάριο του 2005, σε 700 αντίτυπα. Αποτελεί μία πρωτοβουλία από το Αντιεξουσιαστικό Στέκι Παντείου, γι' αυτό το λόγο και οι περισσότερες αναφορές κινούνται γύρω από τον άξονα των γεγονότων που διαδραματίζονται στο συγκεκριμένο πανεπιστημιακό χώρο (χωρίς βέβαια, να αναιρείται η επικαιρότητα των αναγραφόμενων και για άλλες σχολές). Διακινείται χωρίς αντίτιμο, ως επί το πλείστον σε στέκια σχολών.

Ένα ευχαριστώ, για τη βοήθειά, στον σύντροφο Α. , που «αλίευσε» τις οργανωτικές οδηγίες «εσωτερικής χρήσης» των φοιτητικών παρατάξεων.

Λίγα λόγια, για αρχή...

Η εναντίωσή μας σε κάθε εκλογική διαδικασία (είτε αυτή ονομάζεται φοιτητική, βουλευτική, δημοτική κτλ.) έγκειται τόσο στη θεώρησή μας για το περιεχόμενο διαδικασιών, όπως αυτές της αντιπροσώπευσης και της διαμεσολάβησης, όσο και στα συστατικά στοιχεία και τις επιδιώξεις των μηχανισμών (κόμματα, παρατάξεις, συνδικαλιστικές ενώσεις) που προωθούν τις προαναφερθείσες «αξίες».

Διαδικασίες και μηχανισμοί που συντελούν στην εδραίωση και διαιώνιση των εξουσιαστικών δομών, του διαχωρισμού των ανθρώπων σε καταπιεστές και καταπιεζόμενους, εν τέλει στην ίδια την ύπαρξη του κράτους, ως συνθήκη κυριαρχίας ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο.

Η παρούσα μπροσούρα διαπραγματεύεται το ζήτημα των φοιτητικών εκλογών. Τους σκοπούς που εξυπηρετούν μέσα στον πανεπιστημιακό χώρο, αλλά και στην κοινωνία, το ρόλο των φοιτητικών παρατάξεων, τις μεθόδους που χρησιμοποιούν για να προσελκύσουν τον ψηφοφόρο-φοιτητή, τις γενικές συνελεύσεις των σχολών (όπου παρουσιάζεται ένα μείγμα «αμεσοδημοκρατίας» και κοινοβουλευτισμού). Μέσα σε αυτή τη διερεύνηση, γίνεται προσπάθεια να διατηρηθεί μία διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στις φοιτητικές εκλογές και το ρόλο του φοιτητή και το πανεπιστήμιο, ως δομικό στοιχείο του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτό γίνεται περισσότερο για πρακτικούς λόγους (για να

Η Σύγκλητος συνέρχεται κάθε φορά που υπάρχει ένα πολύ σημαντικό ζήτημα. Και εδώ συμμετέχουν μέλη παρατάξεων και καθηγητές. Αποτελεί (μαζί με τη Γενική Συνέλευση του τμήματος, μόνο που εκεί γίνεται σε μικρότερο βαθμό) το όργανο όπου συνάπτονται οι περισσότερες συμμαχίες μεταξύ συνδικαλιστών φοιτητών και καθηγητών, καθώς οι όποιες αποφάσεις, λαμβάνονται κατά πλειοψηφία. Τώρα, τι αποφάσεις είναι αυτές; Για τη χρηματοδότηση των πανεπιστημίων, για τα μεταπτυχιακά προγράμματα, για την εκλογή των μελών Δ.Ε.Π., για την «προαγωγή» των διαφόρων διδασκόντων, σε αξιώματα, και άλλα παρόμοια. Το ρουσφέτι, η ρουφιανιά, τα «μαχαιρώματα», τα γλειψίματα, δίνουν και παίρνουν κάθε φορά...

Οι φοιτητικές εκλογές δεν είναι, λοιπόν, μία απλή και ασήμαντη διαδικασία. Μπορεί να μην είναι υποχρεωτικές, το αποτέλεσμα τους όμως καταλήγει πάντα σε απόκτηση περισσότερης εξουσίας, στην αντιπροσώπευση, στο «πάτημα πάνω στα κεφάλια των άλλων», στην εκμετάλλευση και την κοροϊδία όλων μας.

Εκλογική απεργία / Αυτοοργάνωση

Κάθε άνοιξη στήνεται το εκλογικό πανηγύρι, στο οποίο καλούμαστε όλοι να μετέχουμε! Τότε, οι κάθε λογής συλλέκτες ψήφων βγαίνουν τσάρκα και προσπαθούν να πείσουν για το δικίο των θέσεων και διεκδικήσεών τους. Είναι τότε που όλοι τους θυμούνται τους «ξεχασμένους», μέχρι τότε, φίλους τους, τα τηλέφωνα και οι καφέδες διαδέχονται το ένα το άλλο, οι αγκαλιές και τα φιλιά δίνουν και παίρνουν. Είναι τότε που χαμογελαστά προσωπάκια ξεμυτίζουν πίσω από τα τραπεζάκια, κοπελίτσες αποφασίζουν να δείξουν λιγη περισσότερη θηλυκότητα προς τα αγοράκια, που οι αφίσες «δίνουν χρώμα» στο ανιαρό πανεπιστημιακό τοπίο (λες και το πρόβλημα είναι το χρώμα των τοίχων του πανεπιστημίου και όχι η «γνώση» που μοιράζει), που οι εραστές της δημοκρατίας χαίρονται για το πάθος και τη «δημιουργικότητα» των νέων.

Πίσω, όμως, από τα «αθώα και «ευτράπελα» των φοιτητικών εκλογών, ενυπάρχει αυτό που ονομάζεται εξουσία. Ο διαχωρισμός των ανθρώπων σε δυνατούς και αδυνάτους, σε καταπιεστές και καταπιεζόμενους. Οι σημερινοί συνδικαλιστές φοιτητές του

το οποίο ούτε έχει συνδιαμορφώσει ο ίδιος, ενώ, μπορεί, και να μη συμφωνεί σε όλα τα σημεία με αυτό. Η πιο χαρακτηριστική αντίφαση είναι ο συνδυασμός άμεσης δημοκρατίας και κοινοβουλευτισμού. Ενώ, λοιπόν, όλοι έχουν λόγο, στην πραγματικότητα η κάθε συνέλευση μετατρέπεται σε ρινγκ μεταξύ των διαφόρων κομματάρχων, και τα «πρόβατα» από κάτω χειροκροτούν και ζητωκραυγάζουν.

Η Γενική Συνέλευση, σύμφωνα με το καταστατικό, πρέπει να καλείται όποτε υπάρχει σημαντικό θέμα που απασχολεί το πανεπιστήμιο. Στην πράξη, όμως, συγκαλείται όποτε οι διάφορες παρατάξεις θέλουν να προωθήσουν την πολιτική τους (για παράδειγμα οι αριστεροί καλούν σε συνέλευση πριν από κάθε «επέτειο» του Πολυτεχνείου).

Με λίγα λόγια, η Γενική Συνέλευση είναι μία γελοία διαδικασία, αντιπροσωπευτική των επιδιώξεων των διαφόρων κομμάτων μέσα στον πανεπιστημιακό χώρο. Δεν προσφέρει τίποτε στον φοιτητή, αντίθετα τον εξευτελίζει. Και η πιο τρανή απόδειξη των παραπάνω είναι η ίδια η συμπεριφορά των πρωτοετών φοιτητών. Όντας «ψαρωμένοι», υπακούουν στις εντολές των διαφόρων συνδικαλιστών, όταν πάνε και διακόπτουν τα μαθήματα καλώντας τους να παραστούν στη συνέλευση, αλλά μέσα, το πολύ σε μία ώρα, αποχωρούν από την αίθουσα όπου αυτή διεξάγεται απογοητευμένοι και εκνευρισμένοι με όσα διαδραματίζονται εκεί μέσα. Και φυσικά, δεν ξαναπατάνε εκεί...

Αντιπροσώπευση και διαμεσολάβηση

Οι εκλογές δεν εγκλωβίζουν τους φοιτητές μόνο σε κοινοβουλευτικές διαδικασίες, αλλά έχουν άμεση σχέση και με τα ρουσφέτια, το χρήμα και την καριέρα. Από το αποτέλεσμα των εκλογών προκύπτουν οι αντιπρόσωποι των φοιτητών σε τρία όργανα, στη Γενική Συνέλευση του κάθε τμήματος, στο Διοικητικό Συμβούλιο και τη Σύγκλητο.

Στη Γενική Συνέλευση του κάθε τμήματος συμμετέχουν οι καθηγητές Δ.Ε.Π. και ένα μέλος κάθε φοιτητικής παράταξης, συνεδριάζει πάντα «κεκλεισμένων των θυρών» και οι αποφάσεις της δε γίνονται εύκολα γνωστές στους φοιτητές.

Το Διοικητικό Συμβούλιο αποτελείται από 11 άτομα, όλα μέλη των παρατάξεων, ανάλογα με τα ποσοστά της κάθε μίας στις εκλογές. Οι αποφάσεις που παίρνει είναι συνήθως «τυπικές».

μην επεκταθεί σε όγκο η μπροσούρα) και όχι γιατί δε συμβαίνει κάτι τέτοιο, ακριβώς το αντίθετο μάλιστα. Οι παρακάτω σελίδες διαπραγματεύονται ένα επιμέρους στοιχείο του μηχανισμού του πανεπιστημίου, με την πρόθεση κάποια άλλη χρονική στιγμή να ασχοληθούμε και με τα προαναφερθείσα ζητήματα.

Περί εκλογών...

Ο πανεπιστημιακός χώρος δεν αποτελεί το πεδίο όπου το άτομο έρχεται για πρώτη φορά σε επαφή με διαδικασίες αντιπροσώπευσης και διαμεσολάβησης. Αυτό γίνεται ήδη από τα σχολικά χρόνια, με την εκλογή 5μελούς και 15μελούς συμβουλίου. Αυτά τα συμβούλια, καλούνται να αποφασίσουν για μία σειρά θεμάτων που απασχολούν ή πρέπει να απασχολούν τους μαθητές. Συνήθως, εάν δεν περικλείονται από έναν κομματικό μανδύα, η εκλογή κάποιου μαθητή σε αυτά τα συμβούλια συνδέεται, συνειδητά ή υποσυνείδητα, με χαρακτηρισμούς όπως «ικανότερος», «εξυπνότερος», «δυνατότερος», «μάγκας» κτλ. Δημιουργείται, έτσι, μία ιεραρχική σχέση, μία σχέση κατώτεροτητας και ανωτερότητας, ανάμεσα στους μαθητές, που οδηγεί κάποιους από αυτούς στη ματαιοδοξία, την παραίτηση, την απογοήτευση και, γιατί όχι, και στην εχθρότητα προς κάποιον συμμαθητή τους, ενώ κάποιους άλλους να νιώθουν «πιο αρχηγό», να έχουν την εξουσία.

Η όλη διαδικασία που περιγράφηκε παραπάνω δε σημαίνει ότι οι μαθητές που λαμβάνουν μέρος σε αυτήν την έχουν συνειδητοποιήσει και ερμηνεύσει, κιόλας. Αντίθετα, προσμετράται σε μία διαδικασία που απλά «κινεί το ενδιαφέρον», που δίνει την ευκαιρία να χαθούν κάποιες ώρες από το ανιαρό μάθημα. Στη συνέχεια, και σταδιακά, ο ρόλο της αντιπροσώπευσης εσωτερικεύεται από τους μαθητές, για να εκφραστεί σφαιρικά (δηλαδή σε επίπεδο ιδεολογικό και πρακτικό) στα λεγόμενα φοιτητικά χρόνια.

Οι φοιτητικές εκλογές σε καμία περίπτωση δε μπορούν να ιδωθούν ξέχωρα από τις βουλευτικές εκλογές. Οι ομοιότητες ανάμεσα στις φοιτητικές παρατάξεις και τους κομματικούς μηχανισμούς, τον τρόπο δράσης και προσέγγισης των ψηφοφόρων τους συνάδουν προς το παραπάνω συμπέρασμα. Οι «αξίες» της διαμεσολάβησης και της αντιπροσώπευσης προωθούνται μέσα από θεσμούς όπως οι Γενικές

Συνελεύσεις και το Διοικητικό Συμβούλιο των φοιτητών, με αποκορύφωμα την εκλογική διαδικασία. Και είναι αυτή η διαδικασία, «προπύργιο» της αντίστοιχης των βουλευτικών εκλογών, που δίνουν την ευκαιρία στους κομματικούς μηχανισμούς (προέκταση των οποίων αποτελούν, στη συντριπτική πλειονότητα, οι παρατάξεις) να κάνουν υπολογισμό και επίδειξη της δύναμής τους, εγκλωβίζοντας παράλληλα τους ανθρώπους στον κοινοβουλευτισμό.

Γι' αυτό το λόγο, άλλωστε, και αυτό το ατέλειωτο χαρτομάνι με αφίσες και κείμενα, μουσική, χορούς και πάρτι, επιστράτευση κομματικών οδηγιών προσέλκυσης ψηφοφόρων, ενώ τα ποσά που δαπανώνται γι' αυτό το πανηγύρι είναι τεράστια (λες και τα πληρώνουν αυτοί... Πρόκειται για χρήματα που δίνονται από τα κόμματα, τα οποία με τη σειρά τους, κάθε χρόνο, επιδοτούνται με ποσά από τη Βουλή, ποσά που προέρχονται από τα διάφορα είδη φόρων που αναγκαστικά πληρώνουμε όλοι μας στο κράτος).

Οι φοιτητικές παρατάξεις

ΔΑΠΙ-ΝΔΦΚ

Πρόκειται για τη φοιτητική παράταξη της «Νέας Δημοκρατίας». Είναι γνωστή για τη διαμεσολάβησή της στις δηλώσεις μαθημάτων των φοιτητών, ως μία «ευγενική προσφορά» προς του ψηφοφόρους της (ή μελλοντικούς ψηφοφόρους της...). Τα μέλη της φημίζονται, επίσης, για τις καλές τους σχέσεις με καθηγητές του πανεπιστημίου, οι οποίοι τους παραχωρούν και τα γραφεία τους. Και, φυσικά, μη σας περάσει απ' το μυαλό ότι αυτή η αγαστή σχέση επεκτείνεται και στα μαθήματα (κάποιοι κακοντρεχής αναρωτιούνται για τον τρόπο και τους βαθμούς με τους οποίους τα περνάνε). Στο Πάντειο, το αδιάβλητο εξεταστικό σύστημα εφαρμόζεται στο ακέραιο!

Μία βόλτα απ' το τραπεζάκι της ΔΑΠΙ-ΝΔΦΚ θα μας δώσει την ευκαιρία να αποκτήσουμε δωρεάν προγράμματα μαθημάτων (οι «αγαθοί» της υπόθεσης πάνε στα γύρω βιβλιοπωλεία και τα αγοράζουν' τα χρήματα, από εδώ, καταλήγουν στις τσέπες των ΔΑΠιτών), ενώ με μία πιο... προσωπική συζήτηση με τα μέλη της παράταξης μπορούμε να αποκτήσουμε σημειώσεις μαθημάτων, εργασίες, ενίοτε και τα θέματα των

Αριστεριστές / Ανεξάρτητα Σχήματα

Κάπου, ανάμεσα σε όλους αυτούς τους επαγγελματίες κομματολάγνους, «πετιούνται» και διάφορες παρατάξεις της «εξωκοινοβουλευτικής» αριστεράς. Άξια αναφοράς και προσοχής είναι η περίπτωση όπου τα μέλη μίας τέτοιας παράταξης ξεπερνούν τα δάχτυλα των... δύο χεριών. Οι αγωνιώδεις προσπάθειές τους να αλλάξουν αυτούς τους συσχετισμούς «σκοντάφτουν» πάνω στην «μαμά ΚΝΕ», γι' αυτό το λόγο και η όλη ιδεολογική τους ζύμωση επικεντρώνεται στην αντίθεσή τους προς αυτήν. Γνωρίζουν πολύ καλά να οικειοποιούνται πράξεις (να τις «καπελώσουν» λίγο αδύνατο, λόγω ελλιπούς δύναμης) που ταιριάζουν στον χαρακτήρα της παράταξής τους.

Το «εναλλακτικό» προφίλ τους κρύβει, συνήθως, από πίσω διάφορους πολιτικούς σχηματισμούς (βλέπε Συνασπισμός, Δίκτυο, VIRUS, κ.α.). Συμμετέχουν στις Γενικές Συνελεύσεις, εκφράζοντας έτσι και το όραμά τους, για το ρόλο που θα κληθούν να διαδραματίσουν στην μετά-επαναστατική εποχή. Βέβαια, ιδεολογικά το τοπίο είναι λίγο θολό (κυρίως για τους λεγόμενους αριστεριστές), οι οποίοι φτάνουν σε σημείο να θεωρούν τους εαυτούς τους «ιδεολογικά συγγενείς» με τους αναρχικούς και να επιζητούν συνεργασίες μαζί τους!

Πίσω από το απολίτικο προφίλ κάποιων ανεξάρτητων σχημάτων, υποκρύπτονται έννοιες όπως η απάθεια, η αδράνεια, η αντιπροσώπευση, η αδιαφορία. Το πανεπιστήμιο αποτελεί ένα μηχανισμό του κυριαρχικού και καπιταλιστικού στερεώματος, ο οποίος δε μπορεί να μας αφήνει αδιάφορους ή απολίτικούς. Το καφεδάκι και το «άραγμα» μας βρίσκουν εχθρικά ενάντιους.

Γενικές Συνελεύσεις

Η Γενική Συνέλευση των φοιτητών αποτελεί έναν από τους θεσμούς του πανεπιστημίου που προσφέρεται για κομματική εκμετάλλευση στους διάφορων χρωμάτων, συνδικαλιστές. Στα χαρτιά παρουσιάζεται ως η πιο «αμεσοδημοκρατική» διαδικασία στο εσωτερικό των σχολών. Μπορούν να παρίστανται όλοι οι φοιτητές, να την καλέσει οποιοσδήποτε φοιτητής (και να τοποθετηθεί, επίσης), να εκφράσει ο καθένας «ελεύθερα» τη γνώμη του και να... καταλήξει ψηφίζοντας το πλαίσιο μίας παράταξης

των νεολαίων εκφράστηκε, έντονα, και στο τελευταίο συνέδριό τους, όπου πιάστηκαν στα χέρια και έπαιξαν καρεκλοπόλεμο, για να αποφασίσουν («άμεσα», πάντα) ποιος θα έχει την εξουσία στην ΠΑΣΠ. Εις ανώτερα «σύντροφοι». Θα τον γυρίσετε τον ήλιο... Προσέχετε, μόνο, μη σας κάμει...

Η προσέγγιση των πρωτοετών από τους ΠΑΣΠιτες γίνεται και με έναν άλλο, πιο «ήπιο» τρόπο (ελέω οδηγίων του «ριζοσπάστη» Λαλιώτη):

«Όλοι οι βουλευτές πρέπει να συμβάλλουν ενεργά στην καταγραφή των επιτυχόντων σε κάθε νομό στα πανεπιστήμια και στα ΤΕΙ.

Στον κατάλογο ονομάτων για κάθε νομό πρέπει να καταγράφουν τα παιδιά των μελών ή των φίλων του κινήματος.

Οι βουλευτές οφείλουν να κάνουν μία πρώτη επικοινωνία με τους γονείς και τους νέους επιτυχόντες και να δοθούν στη συνέχεια τα στοιχεία τους στη νεολαία ΠΑΣΟΚ...», παροτρύνει.

ΠΚΣ

Πρόκειται για τους μόνους καθαρόαιμους αγωνιστές και επαναστάτες της σχολής, κάτι που φαίνεται σε κάθε τους δραστηριότητα. Στις εγγραφές νέων μελών (ή αλλιώς «βάπτισμα νέων κομμουνιστών»), στις σχέσεις τους με τους καθηγητές (τις διαπνέει ένας... σοσιαλιστικός αέρας), στην «εξυπηρέτηση» φοιτητών στην έκδοση πάσο και στις δηλώσεις μαθημάτων (εμ, πώς, το «παιδί του λαού» να περιμένει στην ουρά;), στα πάρτι (ποτέ σε καφετέριες αλλά πάντα σε χώρους του πανεπιστημίου, με τη «λαϊκή είσοδο» των τεσσάρων ευρώ να ισχύει πάντα), στο προεκλογικό ρεπερτόριό τους (κάτι πέρα από τον Β. Παπακωνσταντίνου υπάρχει;), στις Γενικές Συνελεύσεις (όπου αναλαμβάνουν την κηδεμονία και εκπροσώπηση όλων των «αγωνιζόμενων» φοιτητών). Οι σχέσεις ειλικρίνειας με τους φοιτητές εξαντλούνται σε απαντήσεις (που μόνο κόμπλεξ και απωθημένα δείχνουν...) του στυλ, ότι στο στέκι μαζεύονται ασφαλίτες και προβοκάτορες (οι ιστορικοί συνειρμοί, εδώ, είναι απαραίτητοι, π.χ. εξέγερση Πολυτεχνείου το 1973), ενώ έχουν καταφέρει το μοναδικό συνδυασμό του, αγώνα ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα με την παράλληλη εξασφάλιση ευνοϊκότερων συνθηκών ένταξης των αποφοίτων του πανεπιστημίου (και δη των μελών της παράταξης) μέσα σε αυτό το σύστημα που πολεμάνε!

εξετάσεων! Σε περίπτωση που στο τραπέζακι δε βρίσκεται κάποιος, οι καφετέριες όπου μπορούμε να τους βρούμε είναι γνωστές... Εκεί, οι συζητήσεις για τα προβλήματα του πανεπιστημίου είναι έντονες, σε σημείο να καταγράφονται περιπτώσεις όπου οι φωνές των νεολαίων καλύπτουν τα τραγούδια της Ζήνα, της Καλομοίρα, του Ρουβά και του Μαζωνάκη...

Μία φορά (άντε και δύο..., μπορεί) το χρόνο παρουσιάζονται στη Γενική Συνέλευση των φοιτητών. Εκτός από τους τόνους αρώματος (που μαζί με αυτούς των ΠΑΣΟΚων κάνουν την ατμόσφαιρα ανυπόφορη), συνοδεύονται και από τους γνωστούς τραμπούκους, οι οποίοι συμπλέκονται με τους αντίστοιχους της ΚΝΕ. Βέβαια, κάποιες φορές δεν ανταποκρίνονται κατά τα δέοντα στο ρόλο που τους ανατίθεται, όπως για παράδειγμα στις πρωτανικές εκλογές την άνοιξη του 2004, όπου η κάλη (που θα έβγαζε πρότανη τον «δικό τους», Παπαστάμου) έκανε «φτερά» μπροστά στα μάτια τους και αυτοί έμειναν με... το στόμα ανοιχτό και με το κινητό στο αυτί, καλώντας,,, ενισχύσεις!

Η μεγαλύτερη, πάντως, κοινωνική προσφορά της παράταξης είναι οι επιμορφωτικές εκδρομές σε Αράχοβα, Μύκονο, Πάρνηθα και αλλού, αλλά και τα πάρτι (για την επικοινωνία και την αλληλεγγύη μεταξύ των φοιτητών, βέβαια) σε γνωστά νυχτομάγαζα της Αθήνας.

Όσο για τις ιδεολογικές καταβολές των νεολαίων της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, ε, αυτές δεν απέχουν και πολύ απ' τις αντίστοιχες των πατεράδων τους, των θείων τους κτλ. Τύφλα νά' χει ο Καρατζαφέρης και ο Βορίδης...

Ο συνδικαλισμός της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ

Ο τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίζουν οι συνδικαλιστές της ΔΑΠ τους πρωτοετής φοιτητές –με την επιθυμία να είναι οι μελλοντικοί ψηφοφόροι τους- διαφαίνεται από τα παρακάτω αποσπάσματα, «εσωτερικής χρήσης», της παράταξης.

Έντυπο της «Γραμματείας Οργάνωσης ΔΑΠ-ΝΔΦΚ Θεσσαλονίκης», με τίτλο «1ο Οργανωτικό Σεμινάριο ΔΑΠ-ΝΔΦΚ Θεσσαλονίκης. Προς υπεύθυνους και συμβούλια σχολών. Θέμα: Επικοινωνιακή προσέγγιση πρωτοετών και νέων στελεχών» και ημερομηνία 20 Μαΐου 2003, δείχνει το πώς οι παρατάξεις εκμηδενίζουν τη ζωή και τον άνθρωπο για να εξασφαλίσουν εξουσία.

Ο τρόπος προσέγγισης των πρωτοετών είναι αυτός στον οποίο δίνεται,

καταρχήν, βάση: «Η εικόνα που θα δίνουμε πρέπει να είναι κοντά σε αυτή του μέσου φοιτητή», και προτείνονται εμφανίσεις μη εκκεντρικές, αλλά καθημερινές και απλές. Τα μέλη της παράταξης πρέπει να διακρίνονται από «εξυπηρετικότητα σε ερωτήματα, πρόθυμη και θετική στάση, σε καμία περίπτωση αλαζονικό ύφος» και, προφανώς θέλοντας να... προλάβει συμπεριφορές, «η θέση μας είναι αυτή του αρωγού και όχι του αφεντικού».

Και για το τραπεζάκι, όμως, υπάρχει από πίσω μία ολόκληρη «φιλοσοφία»: «Οργανωμένο τραπεζάκι με πολλές σημειώσεις, οδηγό πρωτοετών και κατάλληλες οδηγίες. Διάθεση πάσο όπου είναι δυνατόν. Δεν αφήνουμε το κολατσιό μας, τον καφέ μας και τα προσωπικά μας είδη πάνω στο τραπεζάκι. Δεν καθόμαστε με την πλάτη μπροστά στο τραπεζάκι εμποδίζοντας οποιονδήποτε να το πλησιάσει. Δεν εγγράφουμε νέα μέλη στο τραπεζάκι, ούτε κυκλοφορούμε με αιτήσεις μελών μπροστά στον κόσμο».

Οι πρωτοετείς με μετριοπαθή ή ουδέτερη στάση αποτελούν τον πρώτο στόχο των ΔΑΠιτών. «Πρόκειται για την πλειονότητα των φοιτητών, την οποία πρέπει οπωσδήποτε να προσεγγίσουμε (...) ρίχνοντας περισσότερο βάρος στο στοιχείο της φιλίας και της παρέας, χωρίς όμως να παραμελούμε την προσφορά της παράταξης», αναφέρεται χαρακτηριστικά.

Έτοιμες απαντήσεις υπάρχουν και για τις τυχόν ερωτήσεις των πρωτοετών, προς αυτούς που τους πλησιάζουν. Για παράδειγμα, στο ερώτημα «γιατί ένας μεγαλοετής να νοιαστεί για έναν πρωτοετή», η απάντηση που συνίσταται είναι «γιατί στη ζωή όλοι χρειάζονται τους άλλους και η αλληλεγγύη, τουλάχιστον η συναδελφική, είναι σύμβολό μας. Επιπλέον, όπως και εμείς βοηθηθήκαμε ως πρωτοετείς, βοηθάμε με τη σειρά μας»!

Οι οδηγίες κλείνουν με την παρακάτω σημείωση: «Σε μία υποτιθέμενη συζήτηση με κάποιον πρωτοετή που ρέπει προς το ανεξάρτητο, καλό είναι μαζί με τα θετικά της ΔΑΠ, να εντοπίζονται και κάποια αρνητικά, προβαίνοντας στο συμπέρασμα ότι η ΔΑΠ, με τα καλά και τα κακά της, αποτελεί έναν ισχυρό θεσμό, γεγονός που αποπνέει αίσθημα ευθύνης».

Από την «γαλάζια» παράταξη έχει εκδοθεί οργανωτική οδηγία και για τις εκλογές, «μόνο για συνδικαλιστική χρήση», όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά.

«Γύρω στις 12.00 υπολογίζουμε πόσοι έχουν ψηφίσει ΔΑΠ ως εκείνη την ώρα. Για όσους δεν έχουν έρθει αρχίζουν τηλεφωνήματα από τους κινητοποιητές που έχουν χρεωθεί αυτούς τους ψηφοφόρους...».

«Η ίδια διαδικασία επαναλαμβάνεται γύρω στις 15.00 οπότε και κάνουμε πάλι τηλεφωνήματα, λέγοντας πλέον ότι η λήξη της ψηφοφορίας είναι μία ώρα πριν την πραγματική, ώστε να έρθουν τελικά και όσοι αδιαφορούν...».

«Οι συνδικαλιστές από τα ενεργά έτη, πρέπει να βρίσκονται έξω από τις αίθουσες ώστε να μιλούν με κόσμο. Δεν ψηφίζουμε ποτέ μόνοι μας και πρωί, αλλά μαζί με παρέες αμφιταλαντευόμενων. Δε δημιουργούμε ένταση χωρίς ιδιαίτερο λόγο. Επεισόδια έξω από τις αίθουσες διακόπτουν τη ροή των ψηφοφόρων και σίγουρα εφόσον τα δημιουργούμε εμείς αποθαρρύνουν κάποιο κόσμο να μας ψηφίσει».

«Επιδιώκουμε πάνω από την κάληψη να βρίσκεται εκπρόσωπος της ΔΑΠ που θα μονογράφει όλους τους φακέλους. Αν αυτό δε γίνει, ο εκπρόσωπος της ΔΑΠ πρέπει να αναλάβει το σφράγισμα των φακέλων. Επίσης -εφόσον είναι εφικτό και δε γίνεται αντιληπτό από τις άλλες παρατάξεις- καλό είναι να αποφεύγουμε 'διακριτικά' τη μονογραφή φακέλων που σίγουρα περιέχουν ψηφοδέλτιο άλλης παράταξης, ώστε, αν είναι δυνατόν, να ακυρωθούν στην καταμέτρηση.

Καλό είναι (την καταμέτρηση) να την αναλάβει εκπρόσωπός μας, ώστε να μη σκίζονται ψηφοδέλτια στο άνοιγμα του φακέλου. Εννοείτε ότι μπορούμε με τρόπο διακριτικό να κάνουμε κάτι τέτοιο στα ψηφοδέλτια των άλλων παρατάξεων (κυρίως της ΠΑΣΠ)».

ΠΑΣΠ

Οι διαφορές των ΠΑΣΟΚων από τους ΔΑΠιτες δεν είναι ιδιαίτερα εμφανής. Το μόνο που αλλάζει είναι το χρώμα του τραπεζιού... Διατηρούν και αυτοί «κοινωνικές σχέσεις» με καθηγητές (οι συσχετισμοί με τους ΔΑΠιτες είναι, βέβαια, εις βάρος τους), και εκεί όπου τους παίρνει αναλαμβάνουν να διεκπεραιώσουν τα γνωστά ρουσφέτια (πάσο, δηλώσεις μαθημάτων κ.α.) Η προσφορά της παράταξης στο κοινωνικό σύνολο εκφράζεται, επίσης, με πάρτι και εκδρομές.

Ιδεολογικά, αποπνέουν ένα άρωμα «επαναστατικότητας». Σε αυτό συμβάλλει ο αρχηγός του κόμματος, με τις «αμεσοδημοκρατικές» διαδικασίες που επιβάλλει στο εσωτερικό του. Η «επαναστατική» διάθεση

αμφιθεάτρου, αύριο θα είναι τα αφεντικά σε μία εταιρεία (που θα εκμεταλλεύονται ανθρώπους εδώ ή στον «τρίτο κόσμο»), θα είναι οι πολιτικοί που μέσα στο κοινοβούλιο θα αποφασίζουν για εμάς, θα συνεχίζουν να δολοφονούν ανθρώπους στα σύνορα ή στις «ανθρωπιστικές επεμβάσεις» τους, θα συνεχίζουν να στηρίζουν τη θέση ηγεμονίας τους καταρρακώνοντας κάθε έννοια ζωής και ελευθερίας. Ήδη, οι περισσότεροι από δαύτους έχουν μία έτοιμη θεσούλα σε επιχειρήσεις, κομματικά γραφεία, στο δημόσιο, και τώρα προσπαθούν να μας πουλήσουν «ενδιαφέρον» και για εμάς.

Απέναντι σε όλα αυτά, εμείς αποφασίζουμε να ακολουθήσουμε τον δρόμο της αντίστασης και της αξιοπρέπειας. **Καλούμε σε εκλογική απεργία και προτάσσουμε την αυτοοργάνωση των αναγκών και των επιθυμιών μας.**

Η εκλογική απεργία αποτελεί μία πρώτη πράξη αντίστασης στον υπάρχον σύστημα, είτε εκφράζεται με το άκυρο, είτε την αποχή. Αυτοοργάνωση των ζώων μας σημαίνει συνεχή και από κοινού δράση για να πραγματώσουμε τα όνειρά μας. Σημαίνει σεβασμός στον άλλο, συνδιαμόρφωση, αλληλεγγύη, αλληλοκατανόηση και σύνθεση, μέσα από την άμεση επικοινωνία και συνεύρεση. Χωρίς ιεραρχίες, χωρίς «αυθεντίες» και «ειδικούς», χωρίς αρχηγούς. Εδώ, η εμπειρία είναι αυτή που μετράει, και ο αγώνας για έναν κόσμο ελεύθερο, όπου όλοι οι άνθρωποι θα ζουν και δε θα επιβιώνουν. Και σίγουρα, η αντίσταση στον «μικρόκοσμο» του πανεπιστημίου αποτελεί ένα πρώτο βήμα.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ ΜΑΣ

πρωτοβουλία από το
Αντιεξουσιαστικό Στέκι Παντείου